

[Rytter.]

Dette er selvmodsigende, de to Ting maa følges ad. Gaar man derimod den Vej: i hvert enkelt Tilfælde at undersøge de reale Grunde, kan vi ogsaa her komme til forskelligt Resultat.

Dette Spørgsmaal om Moderens Pligt til at opgive Faderens Navn trænger til en dybtgaaende Undersøgelse. For det første tror jeg ikke, at det spiller nogen synderlig Rolle. Efter min Erfaring i Byretten er det meget sjældent, at Moderen ikke opgiver Faderens Navn. Hun opgiver det af økonomiske Grunde, og fordi hun vil have en Fader til sit Barn. Gennemgaaende er der altsaa overhovedet ikke Strid derom; Moderen opgiver Navnet. Men der kan forekomme Tilfælde, hvor Moderen siger: Jeg vil ikke opgive det, jeg kan ikke; hvis jeg gør det, vil jeg komme til at ødelægge en hel Families Forhold. Her tager hun et, som det forekommer mig, berettiget Hensyn til andre. Men hun kan ogsaa undlade det af Hensyn til sig selv. Jeg vil minde om det Tilfælde, som den højtærede Justitsminister sikkert lige saa vel som jeg undertiden har oplevet, nemlig at en Kvinde, der har staaet i Forhold til en Mand, som er kommet i Forbedringshuset, kommer op i Ministeriet, fortæller, hvordan Situationen er, og spørger om, hvad hun skal gøre. Man taler med hende og faar Indtryk af, hvordan hun lider ved, at hendes Barns Fader for Tiden er i Forbedringshuset. Man taler frem og tilbage med hende; det kunde ikke falde hende ind at opgive Navnet. I dette Tilfælde er det altsaa Hensynet til hende selv, der er afgørende. Et andet Tilfælde kan man komme ud for i Landsbyerne, hvor Kvinden i mange Tilfælde, hvis hun opgiver Navnet, vil komme til at ødelægge meget andet, baade for sig selv og andre. Derfor er det forkert at gaa til en saa absolut Regel, opstille et saakaldt Retfærdighedskrav om, at Barnet skal have Arv, og slutte, at Opgivelsen af Navnet er en logisk Følge deraf. Vi maa undersøge de reale Grunde i hvert enkelt Tilfælde. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Opgivelse af Navn er dette saa meget mere nødvendigt, som denne Regel kommer til at ramme de Mennesker i Samfundet, som er mest ulykkeligt stilled i den Situation, de fattige Kvinder, enten de er Arbejdskvinder eller ansat i Forretning. De rige og de velhavende Kvinder kan sagtens undgaa Regelens uheldige Følger, de behøver kun at betale den Bøde, de bliver idømt, eller rejse til Sverige og føde Barnet — de vil let paa en eller anden Maade kunne omgaa Regelen.

Derfor gaar det ikke an at gennemføre denne Forpligtelse. Den vil komme til at virke ubilligt netop over for dem, over for hvem den mindst bør virke ubilligt. Dertil kommer, hvad jeg før fremhævede, den overordentlig ringe Betydning, Forpligtelsen har, idet Navnet vil blive opgivet i de allerfleste Tilfælde. Jeg har prøvet at undersøge — jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Justitsminister har været inde paa samme Tanke —, om der eksisterede nogen Statistik i saa Henseende. Det er der imidlertid ikke, og det kan godt være, at en saadan ikke kan fremskaffes.

Med Hensyn til Princippet om Arveret og Princippet om Opgivelse af Barnefaderens Navn, er min Stilling altsaa den samme. Vi maa have Grundene for og imod oplyst i hvert enkelt Tilfælde og derefter tage vort Standpunkt. Ud fra disse mine Betragtninger vilde jeg ønske, at man kunde faa den højtærede Justitsminister til at sige: Jeg maa i alt Fald indrømme, selv om jeg er Modstander, at der er nogen Berettigelse deri. Jeg vilde ønske, at den højtærede Justitsminister kunde gaa den Vej, man har fulgt med Hensyn til de 4 Love, jeg har talt om, og sige: Skal vi prøve, om det ikke var muligt paa dette Omraade at faa en skandinavisk Lovgivning. Derved kunde man opnaa, at de Erfaringer, man har gjort i Norge og Sverige paa dette Omraade, ogsaa kom os til gode. Man vilde opnaa, at Situationen i de forskellige Tilfælde og Grundene for og imod blev oplyst. Hvis dette skete, vilde den Unighed, der er i den danske Rigsdag herom, og som selvfølgelig ogsaa vil gaa ud blandt Befolkningen, ophøre. Man vilde opnaa det samme her som ved de lige saa vanskelige Love om Ægteskabets Indgaaelse og Opløsning, om Ægteskabets Retsvirkninger og om Adoption, med Hensyn til hvilke vi opnaaede fuldstændig Overensstemmelse. Jeg ved ikke noget mere tiltalende, end at det ogsaa kunde ske her, og jeg tror, det vil kunne ske.

Jeg var i Gaar noget i Tvivl om, hvorvidt den Familieretskommission, som har været nedsat, har undersøgt dette Spørgsmaal. Jeg ringede derfor til Professor Bentzon, som har været Formand for Kommissionen, og spurgte ham, om man havde haft dette Spørgsmaal fremme. Professor Bentzon havde ikke sine Optegnelser hos sig, men han svarede, at saa vidt han huskede, havde Spørgsmaalet overhovedet ikke været berørt. Han mente, at Grunden dertil var, at da Kommissionen blev nedsat, havde man netop paa det Tidspunkt haft specielle Kommissioner i Norge og Sverige til Under-